

VEDLIKEHOLD AV EGENSKAPER

Min hensikt og mitt mål med Buckfast-klubben har vært å få buckfastbiavlenn inn under ordnede forhold og bevare grunnegenskapene i populasjonen. Med andre ord: *Vedlikeholde egenskaper, og forbedring av populasjonen*. Dette var målet Nils-Berthel, Anstein og jeg ble enige om da vi kom sammen tidlig på 80-tallet, for å danne en organisasjon for Buckfastbier. Dette er en kontinuerlig prosess, og slappes det av her, vil det merkes ganske fort.

Av og til snakker jeg om grunnegenskapene i buckfastbiene som har fulgt dem helt fra 1920 og til i dag. Ingen avlsdronning må anvendes i avlenn uten at den har disse grunnegenskapene. Imidlertid er det skjedd en forandring siden 1920. Buckfastbiene hadde mange dårlige egenskaper ved siden av grunnegenskapene i 1920. Det har skjedd en suksessiv endring. = F.eks. i 1930 krysset Broder Adam inn den franske bia som ga Bu-biene et løft framover, med hensyn til honningproduksjon og gemytt, men det gode gemyttet som Buckfastbiene har i dag kom ved innkrysning av de greske biene tidlig på 50-tallet.

I 60-årene krysset Broder Adam inn de anatolske og de egyptiske biene, som ga Buckfastbiene ytterligere positive egenskaper. Personlig mener jeg at de Buckfastbiene som ble avlet i 70-årene, er det beste av Buckfastbier som er markedsført. Især B366 og B424. = Det er fra tilsvarende linjer min AK028 har sin arv, og det er arv fra disse linjene som er de beste av Buckfastbier de har i Sverige.

Det synes som Broder Adam gjorde en feil i 70- og 80-årene ved ikke å ta bedre vare på linjene fra 60- og 70-årene. Broder Adam var godt vandt, han hadde hatt suksess og framgang helt fra 1920, og han mente øyensynlig at framgangen skulle fortsette. = Hans mening var at det var aldri verdt å beholde noe av det gamle, men stadig gå videre. = Vi må ikke gjøre den samme feilen. Så lenge vi ikke har noe som er bedre, må vi skjønne vel om det vi har, dvs. grunnpopulasjonen. Imidlertid må vi vokte oss vel for å konsentrere avlenn om linjer med utpregede egenskaper, ved tilbakekrysning og innavl. En slik vei er den korteste vei til genetisk utarming. Alle linjer er Buckfastbier, og må betraktes som én populasjon, hvor linjene stadig krysser med hverandre.

Vedlikehold av egenskaper og forbedringer kan bare skje ved med hvor stor sikkerhet vi kan ta ut det beste fra den populasjon vi har. = Vi kan registrere noen viktige egenskaper og gi dem poeng, og la en datamaskin rangere eller skalere dem, men vi er på ville veier om vi på grunnlag av dette baserer vår seleksjon eller utvalg av avlsbifolk. Det er så uendelig mange andre småting ved et bifolk som må telle med. Man må på en måte kjenne hvert enkel «avlenskandidat» personlig. Dette kan vi bare oppnå ved å sortere ut mulige avlsbifolk, samle dem i én gruppe, og plassere gruppen der man har daglig tilsyn med hvert enkelt bifolk.

Ikke to bifolk er like, alle er forskjellige. Noen er mer iherdige enn andre, kommer i arbeid tidligere på dagen og arbeider også i regnvær. De finner en nektar- eller pollenkilde tidligere, og er mer arbeidssomme. = Det er ikke alltid de bifolkene som har flest tavler med yngel som er de sterkeste, og det er ikke alltid de sterkeste som samler mest honning. Dette kan ha noe med biens levetid og samleiver å gjøre. Noen holder det mer rent i kubenn og er friskere og sunnere enn andre, bruker mindre propolis og bygger mindre villbygg, forseglar honningen hvitere etc. etc.

Alle potensielle avlsbifolk skal ha et rimelig godt gemytt. De skal være rolige på tavlenn, men også her kan det være stor forskjell. Det skal ikke være nødvendig å ha på seg noe slags beskyttelse eller bruke røyk, når bienn stelles. Dronningen skal fortsette å legge egg, mens du holder tavlenn oppe, og bienn skal fortsette sitt arbeid uten å føle seg forstyrret. Bienn skal fly på trekk rett fra tavlenn du holder oppe. = Disse og lignende observasjoner må du gjøre personlig og kan vanskelig dataregistreres.

Hvert medlem skal ha sin grunnpopulasjon. Ved siden av denne kan man ha prøvebifolk eller grupper. Disse bifolkene (dronningene) kan komme fra andre buckfastavlennere, populasjoner eller raser. Brukes farslinje fra prøvepopulasjonen må man sørge for at grunnpopulasjonen forblir rein. Dronninger fra prøvepopulasjonen bør pares med buckfastdronner til de er rimelig stabile.

Sandnes i desember 1998